

Wulff: Hvis jeg maa begynde det, jeg vil sige, med nogle Ord om det Foredrag, vi nylig hørte af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), vil jeg sige, at jeg er enig med ham i een Ting, nemlig at man ikke skulde tro, at det var muligt at komme i dette Ting til en Debat om saadanne Emner som dem, der er fremtrukket i det Foredrag. Jeg tror, det ærede Medlem til sidst sagde, at det var frygteligt, at han skulde gøre det. Dertil slutter jeg mig fuldstændig. Et Foredrag, hvori et Medlem af dette Ting og en af den danske Arbejderstands fornemste Førere sætter sig til Formaal ved Hjælp af haartrukne Fortolkninger at udslette al Forskel mellem Sandhed og Løgn og docere, at det egentlig er Pligt og Ret her i Livet at handle efter det bevingede Ord, som en Gang er blevet brugt om det samme ærede Medlem eller om hans Presse, at man har faaet Løgneren for at bruge den, er — deri er jeg enig med det ærede Medlem — vanskeligt at tænke sig muligt her i Tinget. Endvidere er jeg enig med det ærede Medlem i, at det er utroligt, at der her i Tinget kunde holdes et Foredrag, der i den Grad drager uvedkommende Ting frem, finder de utroligste Bevæggrunde hos andre og gør alt dette saaledes, at man faar det Indtryk, at den eneste Hensigt med dette Foredrag erved al denne Udenomssnak at tilsløre det, Sagen i Virkeligheden drejer sig om.

Jeg skal saa vende mig til det, jeg vil sige. For det første vil jeg sige et Par Ord om det Spørgsmaal, hvis saglige Indhold er traadt i Baggrunden, men som har været Anledningen til dette Møde: Spørgsmaalet om de vestindiske Øers Salg eller Ikke-Salg. Jeg vil understrege tre Ting af det, Ministrene har sagt. For det første, at Finansministeren to Gange har erklæret, at det ikke var for Pengenes Skyld, vi skal sælge Øerne, ikke for de 93 Mill. Kr.s Skyld; hvis vi trænger til dem, kan vi faa dem her i Landet. Det andet er, at de vestindiske Øer ikke befinder sig i en saa hjælpeløs og ynkelig Tilstand, som det er sagt. Som mit Partis Ordfører sagde forleden Dag, er det, det drejer sig om, ikke Snese af Millioner, men at man viser Øerne den Retfærdighed, som var Forudsætningen for Oprettelsen af det vestindiske Lotteri, at dettes Midler kom Øerne til gode. Det tredje er, at det — under et Tryk — af Udenrigsministeren er erkendt, at noget faktisk og haandgribeligt Tryk foreligger der ikke fra de Forenede Staters Side.

Men naar jeg i Gaar indtegnede mig som Taler, var det, fordi jeg er en af dem, der har skrevet i Bladene om min Stilling til Regeringen, altsaa en af dem, Finansministeren sigtede til, da han talte om Postyret, om dem, der vaasede, om de sindssyge eller maaske de brave Idealister — jeg ved ikke, hvilken Titel der tilfaldt mig, det var Titler, som blev rettet mod os alle. Det har forekommet mig, at det var naturligt, at jeg her i Tinget stod ved, hvad jeg har skrevet.

Mit Parti har haft en Ordfører, og jeg har intet at føje til, hvad han har sagt, men jeg har ønsket Ordet for at klare for mig selv. Nu er imidlertid under den lange Debat i Gaar saa at sige ethvert af de Argumenter, jeg havde tænkt at bruge, blevet anvendt og optrevet, saa at Tinget opnaar den Fordel, at det, jeg maaske havde villet bruge en vis Tid til i Gaar, kan jeg indskrænke mig til at bruge kort Tid til i Dag.

For det første vil jeg berøre det mærkelige Forsvar, som Finansministeren fremførte for denne kyniske Overmenneskeoverlegenhed, hvormed han behandlede Spørgsmaalet om Sandhed og Usandhed, det mærkelige Forsvar, som egentlig gik ud paa, at han var Martyr for Journalister, som han ikke kunde redde sig fra paa nogen anden Maade end ved at sige, hvad Journalisten vilde have, selv om det paa det stærkeste stred imod Sandheden. Jeg vil ikke gentage, hvad der er sagt i saa Henseende, men jeg vil sige: Vi modtager alle Henvendelser fra Journalister; det er naturligvis dristigt at sammenligne os enkelte Personer, jeg taler for mig selv, med Finansministeren —, men jeg har ingen Vanskelighed haft med at blive af med Journalisterne, naar jeg sagde til dem: Jeg er ikke i Stand til at røbe noget om den og den Sag. Hvis den paagældende saa svarer, som det her er blevet sagt, at saa kan han gætte sig til Sandheden, svarer jeg: Det maa de Herrer selv om, af mig kan De hverken faa Ja eller Nej. Det lader sig udmærket godt gøre. Ikke at tale om, at man kan lukke sin Dør for Journalister. Det burde Ministeren altid gøre, naar han ikke selv ønsker at bruge Pressen. Der er imidlertid en Ting, som man skylder det paagældende Blad, „Nationaltidende“, at nævne: Det forholder sig nemlig ikke saaledes, at der kom en nysgerrig Fyr til Ministeren og spurgte for egen Regning. Det var en Journalist, sendt af sin Redaktion, en Redaktion for et stort Blad,